

enhver Ret, ogsaa for Krigsretten, bør være et Spille- rum, indenfor hvilket Straffen kan bestemmes, men jeg kan aldrig tro, at det kan være rigtigt, fundt og fornuftigt, at man lader et saa stort Spille- rum henstaa, som der ved denne Lov kan opstaa. Desuden vilde det være ligefrem umuligt at finde endog blot nogenlunde fornuftige Regler. Lad os f. Ex. antage — det er ikke sandsynligt, at man skulde anvende saadanne Straffe som Lemføttelse, og jeg veed ikke, hvad det er for Straffe, der sigtes til, men jeg har dog hørt Tale om, at der skal være Bestemmelser om, at den Skyldige kan miste en Finger, faae Haanden hugget af o. s. v. — lad os altsaa antage, siger jeg, at en Mand efter en saadan Lovbestemmelse skulde miste en Finger; nu skal dette konverteres til et dertil svarende Maal af en ibrigt for Krigsmagten hjemlet Straffeart. Jeg tror, at selv den ærede Forslagsstiller vilde have ganske over- ordentlig vanskeligt ved at give en endog blot tilnærmelsesvis rigtig Regel for dette Forhold. Men jeg skal ganske gaa bort herfra. Det er mig klart, at det vilde være umuligt ogsaa udenfor de førnævnte Tilfælde at faae en nogenlunde ensartet Fremgangsmaade, uden at der til denne Lovbestemmelse blev knyttet en hel Mængde Regler, og hvem der skulde give disse Regler, veed jeg ikke; thi at give dem fra Administrationens Side vilde vistnok være meget forkasteligt. Der er dernæst en tredie Omstændighed, som er uheldig, og det er, at en saadan Konvertering meget let kan komme i Strid med Bestemmelserne i Straffeloven overhovedet. Naar nemlig Straffens Maal over- skred det Maal, som er tilladt som Maximum ved andre Straffebestemmelser, kan man meget let føres til i mange Tilfælde at faae en langt strengere Straf, som Resultat, end man kunde ønske. Derfor man f. Ex. tager en Straf af 6 Gange 5 Dage Band og Brød plus en anden Straf, hvilket kan tildeles for enkelte disciplinære Forseelser, vil man ikke kunne konvertere denne anden Straf til Band og Brød, thi saa vidt mig bekendt, kan man ikke idømme højere Band- og Brødstraf end 6 Gange 5 Dage, og derved vilde man meget let føres til en højere Straf end denne, altsaa til Forbedringshus, Lugthus o. s. v. Det er altsaa et Forhold af en saa vanskelig og zart Natur, at det forekommer mig, at dette Thing ikke kan lade denne Sag gaa fra sig, uden at have underkastet den en meget nøie og grundig Over- veielse. Jeg kan ikke være tilfredsstillet ved, hvad den ærede Forslagsstiller synes at være tilfreds med, nemlig at man skulde stemme for denne Sag for at vise sin Sympathi for Lanken overhovedet. Jeg tror, det er fuldstændig overslødigt, og saa- fremt ikke den ærede Forslagsstiller ved nøiere Overveielse maatte finde det rigtigt at tage sit Forslag tilbage, vil jeg betegne mit Standpunkt til det saaledes, at jeg vil stemme for dets Over- gang til anden Behandling, og hvis den ærede

Forslagsstiller ikke selv gjør det, foreslaa det nøie drøftet i et Uvalg. Saafernt dette Forslag skulde blive forkastet, vil jeg stemme mod Lovfor- slaget ved tredie Behandling.

Bajer: Det er under denne Forhandling blevet fremhævet — jeg tror, det var nærmest af det ærede Medlem for Histed Amts 2den Valg- kreds (Sagb) — at man med Hensyn til det Hu- mane maatte se hen ikke alene til den, som gjør sig skyldig i en Forbrydelse, men ogsaa til det Samfund, man skal værges mod Forbryderen. Det finder jeg fuldstændigt rigtigt. Men jeg tror, at man ved at bruge Straffe som, i Ordets almindelige For- stand maa kaldes alt andet end humane, ved lige- som at flyde over Maalet, her som altid, frem- kalder det Modsatte af, hvad man tilsigter, og netop, naar man har en Straffelov, som fra alle Sider erkjendes for at være det Modsatte af hu- man, viser det sig, at man derved ikke alene er inhuman mod Forbryderen, men ogsaa inhuman mod det Samfund, som man ønsker at værges mod Forbryderen. Jeg tror, at dette ogsaa viser sig ved den militære Straffelovgivning. Jeg skal fremdrage et enkelt Exempel, som maaste ikke engang er den høitærede Krigsminister bekendt, uag- tet jeg tror, at dette er Noget, der foregaar endnu den Dag idag i Armeen. Jeg skal erkjende, at, uagtet jeg selv har gjort aktiv Tjeneste i henved 9 Aar, har jeg ikke kjendt det, jeg nu vil omtale, medens jeg gjorde Tjeneste. Jeg veed ikke, om det Samme er Tilfælde med den høitærede Krigsmini- nister, som jo ogsaa har gjort aktiv Tjeneste, jeg veed ikke hvortil. Det, som jeg ønsker at frem- drage, er jeg bleven gjort opmærksom paa for 1 eller 2 Aar siden paa en Reise, jeg gjorde i min Valgkreds, hvor en Mand, der netop havde gjort Tjeneste ved et Dragonregiment, fortalte mig det. Det ligger i den menneskelige Natur, at man sø- ger at gjøre Lige for Lige, og hvor derfor en le- gemlig Afstraffelse finder Sted, fristes vedkommende Afstraffede til ogsaa at bruge legemlige Midler igjen. Nu vil jeg ikke henpege paa noget Saa- dant, som kan kaldes ligefrem Bandid at ville gjøre det aabenbart, hvilket jeg vil sammenligne med, at et lille Barn prøver paa at slaa sin egen Moder: det er Noget, der straffer sig selv, og som ogsaa bør straffes overmaade strengt, men jeg siger: man fristes, og der er dem, der ikke mod- staa Friftelsen, og bruge disse Midler igjen paa saadan Maade, at det forbliver skjult. Det vil maaste være enkelte Medlemmer bekendt, uag- tet det ikke har været mig bekendt før, at, naar f. Ex. ved Rytteriet en Underofficer har gjort sig særlig forhadt af Mandskabet, og han saa kom- mer ind i Staden efter ligefrem Staldtjenesten om Af- tenen, naar det er mørkt, og han ikke tydelig kan skjelne, hvem der er i Staden, maaste Andre foruden Stalvægten, — han saa pludselig bliver overmandet, idet man kaster et af disse prægtige